

Arrest

nr. 156 360 van 12 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ongegrond wordt verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 4 augustus 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de ambtenaar-geneesheer de aangehaalde medische elementen evalueerde en concludeerde: "rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst, er zijn inziens geen medisch motief aanwezig is om betrokkenen niet uit te wijzen. De arts attaché stelt bovendien dat betrokkene kan reizen en er geen noodzaak is tot mantelzorg. De arts-attaché besluit dat het aangehaald medisch probleem, hoewel dit beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Kosovo. Wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen vermelden we dat de gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie.” Vervolgens wordt in de beslissing de gezondheidszorg besproken. Voorts wordt er vastgesteld dat er geen enkel bewijs voorligt dat de verzoekende partij arbeidsongeschikt is, dat men er bijgevolg ook van kan uitgaan dat de verzoekende partij in haar levensonderhoud kan voorzien en dat haar echtgenote haar steentje eveneens kan bijdragen. Ook wordt uiteengezet dat inclusiviteit en niet-discriminatie tot de fundamentele principes van gezondheidszorg in Kosovo behoren.

De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar het medisch advies van 9 februari 2011 dat in gesloten omslag werd gevoegd bij de bestreden beslissing en er integraal deel van uitmaakt.

In de bestreden beslissing wordt besloten dat de aangehaalde medische problemen niet kunnen worden weerhouden als een grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag wordt bijgevolg ongegrond verklaard, daar uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bij lezing van de bestreden ongegrondheidsbeslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van toepassing is op twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of*
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961)*

Uit de inhoud van de bestreden beslissing en het medisch advies van 9 februari 2011, dat integraal deel uitmaakt van deze beslissing, blijkt duidelijk dat de arts-adviseur de twee verschillende mogelijkheden

voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onafhankelijk van elkaar heeft getoetst. Beide toepassingsgevallen werden integendeel door de art-adviseur geheel in rekening genomen, waarbij uitdrukkelijk de beschikbaar en toegankelijkheid van de benodigde medische behandeling in Kosovo werd onderzocht.

Waar de verzoekende partij stelt dat dat ze op niemand kan terugvallen in Kosovo, wijst de Raad ervoor eerst op dat de verzoekende partij hier geen begin van bewijs voorlegt. Bovendien gaat de verzoekende partij voorbij aan het gegeven dat de bestreden beslissing ook betrekking heeft op haar echtgenote en de minderjarige kinderen en dat in de bestreden beslissing uiteengezet wordt dat de verzoekende partij niet aangetoond heeft dat zij mantelzorg nodig heeft.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij geen mutualiteit heeft en dat er in Kosovo de gepaste medische verzorging niet aanwezig is. Wederom gaat de verzoekende partij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing en het medisch advies van 9 februari 2011, die integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt enerzijds aangegeven dat de verzoekende partij niet aantoont dat ze arbeidsongeschikt is en bijgevolg in haar land van herkomst kan werken om zo in haar levensonderhoud te voorzien. Ook wordt gewezen op het gegeven dat de echtgenote van de verzoekende partij haar "steentje" kan bijdragen. Door in haar verzoekschrift louter te stellen dat de actuele situatie in Kosovo dit niet toelaat voor mensen van Roma-origine zonder hiervan een begin van bewijs bij te brengen, weerlegt ze de motieven van de bestreden beslissing niet. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze niet in haar eigen levensonderhoud kan voorzien. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing, met verwijzing naar de rechtsbron, uiteengezet dat "Wat zorg en medicatie betreffen, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, kinderen tot de leeftijd van 15 jaar, personen ouder dan 65 jaar en mensen met een chronische ziekte en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en zijn familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn." Deze motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij. In zoverre de verzoekende partij meent dat de medische zorgen niet aanwezig zijn in Kosovo brengt ze hiervan geen begin van bewijs bij. Daarenboven wordt in het medisch advies van 9 februari 2011 aangetoond, met bronvermelding, dat de medische zorgen en opvolging verzekerd zijn in Kosovo. Met haar blote bewering dat de medische zorgen niet aanwezig zijn in Kosovo, slaagt ze er niet in om de concrete motieven van het medisch advies te weerleggen.

De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar het ambtsbericht van het ministerie van buitenlandse zaken van Nederland met betrekking tot terugkerende asielzoekers, daar de verzoekende partij in casu niet het statuut van vluchteling of van subsidiaire bescherming aangevraagd heeft. De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond verklaard werd. Met betrekking tot de passage waar gesteld wordt dat vele Roma nooit geregistreerd zijn als inwoner van Kosovo waardoor zij geen toegang hebben tot administratieve en sociale diensten zoals de gezondheidszorg, toont de verzoekende partij niet aan dat dit van toepassing is op haar.

De verzoekende partij maakt, nu ze verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, niet aannemelijk dat ze dient beschouwd te worden als iemand die niet geregistreerd is in Kosovo. Ze brengt geen begin van bewijs bij dat ze niet geregistreerd is in Kosovo.

Uit wat voorafgaat besluit de Raad dat de verzoekende partij met haar betoog op generlei wijze aannemelijk maakt dat de ambtenaar-geneesheer zijn appreciatie van de voorgelegde aandoeningen alsook van de beschikbaarheid en toegankelijk van de medische behandeling en opvolging in Kosovo steunend op een foutieve feitenvinding heeft gemaakt of met miskennis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer zijn appreciatiebevoegdheid ter zake heeft overschreden.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat bijgevolg niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel van uitmaakt, niet op zorgvuldige of niet op kennelijke redelijke wijze werd genomen of dat er geen correcte toetsing van de aanvraag aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd doorgevoerd. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat in casu een manifeste beoordelingsfout gemaakt werd.

Wat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad ten slotte dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van medische problemen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard omdat kennelijk geen aandoening blijkt in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM impliceert niet dat een vreemdeling het recht heeft om het

grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567).

Daarnaast dringt zich in ieder geval ook de vaststelling op dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben besloten dat de ingeroepen ziekte geen ziekte is die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of onmenselijk of vernederende behandeling, daar er adequate behandeling is in Kosovo. Gelet op de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen dat de toepassingsvoorwaarden van deze wetsbepaling ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM (RvS 25 november 2014, nr. 229 319; RvS 19 juni 2013, nr. 223 961). Zo kan enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn" een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N. / Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij blijft in gebreke dergelijke uitzonderlijke humanitaire redenen met concrete argumenten aannemelijk te maken (cfr. EHRM 2001, Bensaid./United Kingdom, nr. 44599/98 ECHR 2001-I § 36-40). De verzoekende partij beperkt zich tot blote beweringen, die niet gestaafd worden met een begin van bewijs.

Tot slot voert de verzoekende partij in de hoofding van haar middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 2 van het EVRM. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot bovenstaande algemene stelling. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

Het enige middel, zo al ontvankelijk, lijkt ongegrond."

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 19 augustus 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 30 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 4 augustus 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "De advocaat van de verzoekende partij geeft te kennen dat de verzoekende partij hem belde vanuit Kosovo. De wnd. voorzitter vraagt aan de verwerende partij of zij weet heeft van een eventuele repatriëring van verzoekende partij. De verwerende partij antwoordt dat verzoeker niet gerepatriëerd werd en dat zij geen informatie heeft omtrent verzoeker sedert februari 2013, datum waarop verzoeker niet werd aangetroffen bij een woonstcontrole. De verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk doet blijken van een belang aangezien er in Kosovo slechts 1 dokter voor gans de Roma-bevolking is in het geval van psychische problemen. De verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad van 3 jaar geleden waarin dezelfde opmerking werd gemaakt. De verwerende partij repliceert dat de 9ter procedure dient voor in België verblijvende vreemdelingen. De verzoekende partij stelt dat de aanvraag werd ingediend toen zij in België was. De verwerende partij antwoordt dat verzoekende partij in België dient te zijn zowel op het moment van het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als tijdens de procedure."

2.5. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij nog belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu zij zich mogelijkwijze in Kosovo bevindt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting waar ze stelt dat er *“in Kosovo slechts 1 dokter voor gans de Roma-bevolking is in het geval van psychische problemen”* de motieven van de beschikking niet weerlegt. Enerzijds brengt ze geen enkel bewijselement bij dat haar verklaringen onderbouwt. Ze staft haar betoog ter terechtzitting niet met een begin van bewijs. Anderzijds wordt in de beschikking uitdrukkelijk gesteld: *“In zoverre de verzoekende partij meent dat de medische zorgen niet aanwezig zijn in Kosovo brengt ze hiervan geen begin van bewijs bij. Daarenboven wordt in het medisch advies van 9 februari 2011 aangetoond, met bronvermelding, dat de medische zorgen en opvolging verzekerd zijn in Kosovo. Met haar blote bewering dat de medische zorgen niet aanwezig zijn in Kosovo, slaagt ze er niet in om de concrete motieven van het medisch advies te weerleggen.”* De Raad laat gelden dat de verzoekende partij met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 4 augustus 2015 onterecht is.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 4 augustus 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS